„Sovietschi Sport" demască nefasta influentă a metodelor americane în sportul european

Scrisoarea din Elveția pe care o publicăm mai jos, a fost scrisă de un ziarist sovietic, care a avut ocazia să cunoască moravurile acestei țări înfeudate imperialismului anglo-american.

A. Kubșov demască, în felul energic și cinstit al oamenilor sovietici, gradul de decadență la care a ajuns sportul imperialist și felul în care acesta servește intereselor de reclamă ale exploatatorilor.

Tabloul pe care ni-l prezintă asupra acestei lumi care se prăbușește în propria ei mocirlă, este edificator. El ne arată încă odată că nu există decât o singură cale justă de desvoltare a sportului, aceia deschisă de Uniunea Sovietică și pe care mergem și noi astăzi.

Elvețianul se apropie de masa unui bar, aranjat în stil american, ca multe altele de acelaș fel care au „răsărit" în orașele țării sale. El cere un pahar de vermut „Martini". Vermutul „Martini" este cel mai „răcoritor" vara și cel mai „încălzitor" iarna, este întăritor, și are cel mai bun gust dintre toate băuturile existente. De lucrul acesta vorbesc cu tărie afișele și reclamele din restaurante, notițele mai mari sau mai mici din gazete, anunțurile vorbite sau cântate la radio și filmele speciale de reclamă.

Elvețianul încearcă să bea vermutul „Martini", dar reclama nu poate face lichidul amărui, nici mai dulce și nici mai plăcut la gust.

De o reclamă și mai mare se bucură însă în Elveția „planul Marshall", — „ajutorul" pe care „umanitarul" guvern american îl acordă țării „eternei" și „tradiționalei neutralități".

A acorda ajutor Elveției, țara care nu a suferit nimic de pe urma războiului, ba mai mult chiar, capitaliștii căreia s'au îmbogățit simțitor, ar părea un lucru neverosimil, dacă n'am vedea urmările grele ale acestui „ajutor" pentru muncitori. Țara este plină de mărfuri americane, în timp ce producția autohtonă de ceasornice a scăzut, crescând în schimb șomajul și prețul articolelor de prim consum. Ecranele cinematografice și standurile de cărți sunt pline cu ultimele „noutăți" americane, care proslăvesc criminalii, nevropații și prostituatele. In Elveția răsună din ce în ce mai puternic glasul reacționarilor, care chiamă (la ordinul celor de dincolo de ocean) la un nou război.

Alături de ciorapii de Nylon, guma de mestecat și praful de ouă,a pătruns în Elveția și modelul vestitului „fel de viață american". Cu un aspect al acestui fel de viață am avut ocazia să facem cunoștință la Geneva.

In oraș urma să se desfășoare întâlnirea de box între campionul Europei la categoria semimijlocie, italianul Tiberio Mitri și pretendentul la acest titlu, francezul Kid Marcel. Ca și în multe alte manifestații sportive, de ciclism, atletism sau tenis, organizarea a fost încredințată unei firme capitaliste și anume casei producătoare de vermuth „Martini".

In ziua întâlnirii ne-am deplasat în așa zisa sală de Expoziții din Geneva, unde urma să se desfășoare matchul.

„Sala de expoziții" este o clădire de fier și beton. Pe lângă pereți se află „peluza". In mijloc, ringul înconjurat de câteva sute de scaune. Biletele pe scaun nu sunt deloc eftine. Cu suma aceasta ar putea trăi câteva zile un muncitor cu familia lui. Marea masă a publicului se înghesue la galerie. Aici însă au survenit nenumărate incidente. Pe acelaș loc au fost vândute două și trei bilete.

Fabricanții de vinuri făceau din matchul acesta o afacere, neinteresându-i decât încasările. Ei se bazau pe faptul că spectatorii se vor „aranja" într'un fel, căci de reclamat, tot n'aveau cui.

Cu toate că sala era destul de spațioasă aerul era îmbâcsit, cu fum de țigară, miros de bere și mai ales de benzină, căci în sală se demonstrau, în pauze, niște mărci noi de mașini și motociclete.

O enormă machetă, reprezentând o sticlă de vermut „Martini" trebuia să aducă mereu aminte spectatorului, cui datorează „distracția" din acea seară.

Inaintea matchului „vedetă" au avut loc câteva întâlniri secundare.

Auziserăm despre moravurile sportive din apus, dar totuși am fost mirați de ceeace am văzut pe ring. Cu cea mai mare ușurință se întrebuințează aici metode, la care boxeurul sovietic nu ar putea nici să se gândească, și care în Uniunea Sovietică ar atrage o descalificare imediată. Apucarea de cap, lovitura cu genunchiul în obraz sau abdomen, încercarea de a lovi după ce gongul a sunat încetarea reprizei sunt aici lucruri „obișnuite".

Fețele boxeurilor erau contractate de ură, sângele curgea din abundență iar, în sală, fluerăturile publicului făceau un vacarm de nedescris. Ori de câte ori erau nemulțumiți se arunca pe ring cu paharele de carton din care se bea bere.

In momentele de o relativă liniște la microfon se auzeau fraze ca acestea: — „Cabaretul „Papagal" invită pe învingătorul acestui match la un chef gratuit".

— „Restaurantul „Cocoșul de aur" va da de băut, celui care va câștiga repriza următoare".

— „Firma „Martini" dăruiește învingătorului o ladă cu sticle din produsele sale".

Incurajați de aceste promisiuni sufocându-se în aerul plin de fum, îndemnați de răcnetele isterice ale spectatorilor, boxeurii se năpusteau cu și mai mare furie unul asupra celuilalt.

Matchul dintre Mitri și Marcel s'a terminat cu victoria primului. Am aflat cu surprindere ziua următoare, din ziare, că la rezultatul acesta s'a ajuns încă înainte de disputare prin „buna înțelegere" între managerii celor doi boxeuri. Ziarele mai scriau cât au încasat organizatorii de pe urma acestui match, cât a câștigat marca de vermut „Martini", cât au încasat proprietarii barurilor și ai restaurantelor. Boxeurii au primit și ei partea lor, o sumă infimă față de ceeace a revenit organizatorilor.

Astfel arată acest aspect al așa zisului „fel de trai american", în jurul căruia se face atâta reclamă și care se exportă și se impune popoarelor Europei de către bussinesmanii de dincolo de ocean.

Rezultatele întâlnirilor de tenis între jucătorii sovietici și polonezi

◆ JUCATORII DE TENIS polonezi, care se găsesc în momentul de față în Uniunea Sovietică, au susținut întâlniri amicale cu primii jucători de tenis ai U.R.S.S.

Iată rezultatele tehnice înregistrate:

M. Emelianova (URSS)—H. Kubala 6:0, 6:0 (junioare). L. Markov (URSS)—P. Kudlinski 6:3, 6:3 (juniori). G. Kokal (URSS)—G. Sebralla 6:2, 4:6, 6:1; V. Uraevski (URSS)—I. Radzio 6:0, 6:2; Uraevski—Lukirski, Radzio—Kudlinski 6:2; 6:2; S. Andreev (URSS)—G. Skonetzki 6:0, 6:2; Korbut (URSS)—Kitrovshi 6:3, 6:2, Negrebețki (URSS)—Pentek 6:0; 4:6; 7:5; N. Ozerov (URSS)—V. Skonetzki 3:6; 7:5; 7:5.

Korbut—Negrebețki— G. Skonetzki—Kitrovski 6:3, 6:2; Ozerov-Andreev—V. Skonetzki — Pentek 4:6; 6:3; 6:2.

Să ne însușim experiența sportului sovietic!

MAESTRUL EMERIT NICOLAI KARAKULOV VORBEȘTE DESPRE COMPLEXUL G. T. O.

Complexul G.T.O. ale cărui norme le-au îndeplinit mai bine de 20 de milioane de sportivi sovietici reprezintă o minunată școală pentru desvoltarea puterii fizice, a rezistenței și agilității. Majoritatea maeștrilor sportului, care prin rezultatele lor au făcut cinste mișcării sportive sovietice, și-au început activitatea îndeplinind normele acestui minunat complex poli-sportiv.

Iată ce spune despre aceasta maestrul emerit al sportului Nicolai Karakulov, *campionul URSS la 100 m. plat:*

— „Cred că nu mă înșel când spun că aproape fiecare dintre noi înainte de a se opri la vreo „specialitate" sportivă a încercat aproape toate genurile de sport, jucând volei, football, baschet, participând la crosuri de schi și concursuri de patinaj, întrecându-se în bazine de înnot sau ridicând haltere.

Cu aceasta am făcut cunoștință în special îndeplinind normele complexului G.T.O., și deși acuma sunt maestru, cele ce am învățat pregătindu-mă pentru îndeplinirea normelor, nu numai că nu le-am uitat dar le-am dus la perfecțiune. Multe din aceste probe au intrat în programul meu zilnic de antrenament. Astfel, și acuma folosesc des cățărarea pe frânghie pentru a-mi întări mușchii mâinilor și picioarelor.

Fără o desvoltare armonică, pe care o dă așa de bine complexul nostru, nu se poate vorbi de perfecțiune sportivă. Iată dece modesta insignă G.T.O. gr. II pe care am cucerit-o cândva îmi este la fel de dragă ca și medalia de aur — de campion. Cred că fiecare sportiv trebuie să dorească din suflet să poată purta această insignă, iar pe purtătorii ei îi sfătuesc din când în când să reîndeplinească normele pentru a fi mereu „în formă", așa cum spunem noi sportivii. Căci numai astfel fiecare purtător al insignei va fi într'adevăr sigur că este GATA IN ORICE MOMENT PENTRU MUNCA ȘI PENTRU APARAREA SCUMPEI NOASTRE PATRII".

Sufletul colectivului

Când în toamna trecută echipa „Torpedo" a câștigat Cupa URSS, sportivii uzinei de automobile Stalin au exprimat diferite păreri cu privire la cauzele care au contribuit la obținerea acestei strălucite victorii. Unii erau de părere că factorul decisiv fusese înaintarea, alții dădeau preferință apărătorilor sau tacticei utilizate de echipă.

Fiecare avea dreptate în felul său, căci într'adevăr la obținerea victoriei contribuiseră în egală măsură toți jucătorii, atacanți, mijlocași sau fundași. Cauza principală a victoriei a fost însă arătată de către responsabilul grupei de partid a echipei, tovarășul Vladimir Moșkarkin în numărul ziarului uzinei — „Stalineț" — consacrat footballiștilor:

„Forța sportivă a echipei depinde de gradul de ridicare a spiritului tovărășesc, de gradul de ridicare a calităților ei din punctul de vedere al moralului și al voinței. In echipă există astăzi un nucleu puternic de partid. 9 jucători sunt comuniști, iar 5 sunt membri ai comsomolului. Acest nucleu de oameni de partid și comsomoliști exercită o mare influență asupra întregei echipe, ajută membrilor ei să lucreze asupra lor înșiși, să-și ridice nivelul politic și profesional".

Intreaga echipă își amintește de ședința convocată de către grupa de partid. Încă înainte de începerea matchurilor pentru cupa URSS, colectivul și-a pus ca obiectiv câștigarea prețiosului trofeu. Această decizie a fost luată în unanimitate, dar în sufletul unora dintre jucători se ascundea îndoiala: „Nu ne supra-estimăm noi oare posibilitățile?"

„Nu, nu le supra-estimăm, — au spus comuniștii Alexandr Ponomarev și Augustin Gomes."

„Trebue să învingem!, — a spus tovarășilor săi responsabilul grupei de partid Vladimir Moșkarkin. Pentru aceasta trebue unitate și prietenie. In acelaș timp, acei care nu prețuiau importanța bunei înțelegeri tovărășești și care uitau despre marea forță a prieteniei în colectiv, au fost supuși unei critici severe.

Rezultatele sportive ale colectivului interesa întregul colectiv al muncitorilor uzinei. Comitetul de partid a considerat în mod special problema organizării muncii educative în echipă. Interesul miilor de tovarăși din colectivul uzinei de automobile a fost fundamentul pe care s'a desvoltat încrederea echipei în victorie.

In echipă a venit un nou antrenor, — K. P. Kvașin. Prin inițiativa organizației de partid au fost introduși în echipă mulți jucători tineri. Posibilitatea de a lua parte la matchurile echipei înnăia stimula pe tinerii jucători.

Organizația de partid a hotărît ca de două ori pe săptămână să se țină lecții politice. Era destul de greu ca în zilele aglomerate ale campionatului să se găsească timp liber pentru aceasta, dar toți jucătorii au înțeles că lucrul acesta este absolut necesar. Comuniștii au fost un exemplu în învățătură. Se studia „Cursul scurt de Istorie al P.C. (b) al U.R.S.S." și „Biografia tovarășului Stalin"..

Dar nu numai în muncă politică își exercita rolul său conducător grupa de partid. Comuniștii erau fruntași și în însușirea principiilor tehnicei și tacticei jocului. Alexandr Ponomarev, Augustin Gomes, portarul echipei Vladimir Leksovski împărtășau tineretului din experiența lor. Ei se ocupau însă, în special de pregătirea tinerelor cadre, care urmează să complecteze echipa în momentul când ei vor trebui să abandoneze jocul. Ponomarev, Gomes, Moșkarkin, luau parte cu regularitate la orele de antrenament ale rezervelor și juniorilor. Dar ei nu veneau aici ca musafiri. Ei ajutau tineretul, îl învățau, îi împărtășau din bogata lor experiență.

Pregătirea nu numai tehnică dar și morală pentru fiecare match este una din condițiile victoriei. După joc se făcea o analiză minuțioasă a cauzelor victoriei sau înfrângerii.

După câștigarea Cupei U.R.S.S. echipa a primit sute de telegrame și scrisori de felicitare, iar poetul uzinei M. Rtiscev le-a adresat următoarele versuri:

— „Păstrați onoarea clubului — „Torpedo"
Dați totul sportului și muncii deci
Pentru a vă asigura victoria
la anul de luptă cincizeci."

*

După terminarea jocurilor echipa a trecut în sala de gimnastică. Din nou a început munca minuțioasă de pregătire. Fiecare era convins că succesul poate aparține numai unui sportiv multilateral, bine pregătit din punct de vedere fizic și intelectual.

Eforturile depuse de organizația de Partid nu au fost zadarnice: cei dela Torpedo au îndrăgit învățătura. Și această dragoste a dat roade. Rodin și Pankov învață în institutul de automecanică, Neciaev, Samohin, Efimov, Gabicivadze se pregătesc pentru a intra în institut. Panomarev, Jarkov și Solomatin urmează cursurile școlii superioare de antrenori.

Pentru anul acesta echipa și-a fixat obiective concrete de muncă. Se va studia în continuare Cursul scurt de Istorie al P.C. (b), și se va complecta studiul acesta cu însușirea altor lucrări de bază ale marxism-leninismului.

Tânărul comunist Vladimir Leksovski, portarul echipei este un pasionat al cărților. Biblioteca sa se mărește din ce în ce. „Război și pace", „Purtătorii de steaguri", „Furtuna", „Krujiliha", „Adevărul despre diplomații americani" sunt numai câteva din cărțile citite de el anul acesta.

Nu de mult echipa a plecat spre sud. Acolo se vor face ultimele pregătiri în vederea începerii întâlnirilor decisive. Un loc de frunte în planul de activitate îl ocupă pregătirea politică și ideologică, fără de care nu este posibilă unitatea și prietenia, fără de care nu este posibilă victoria.